

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Mācekļa dzīve

Pirms trīsdesmit gadiem Ganā kāda jauna augstskolas studente, kuru sauca Dou, pirmo reizi ienāca PDS sanāksmju namā. Kāda draudzene uzaicināja viņu atnākt līdzī uz Baznīcu, un Dou bija interese nedaudz uzzināt par Baznīcu.

Cilvēki bija tik laipni un pretimnākoši, ka viņa nespēja nedomāt: „Kas šī ir par Baznīcu?”

Dou tas ļoti iespaidoja, un viņa nolēma vairāk uzzināt par Baznīcu un tās locekļiem, kuros bija tik daudz prieka. Taču, tiklīdz viņa sāka interesēties par Baznīcu, labu vēlošie ģimenes locekļi un draugi ik uz soļa sāka izrādīt viņai pretestību. Viņi pateica šausmīgas lietas par Baznīcu un darīju visu, kas bija viņu spēkos, lai atrunātu viņu.

Taču Dou bija saņēmusi liecību.

Viņai bija ticība, un viņai patika evaņģēlijs, kas pildīja viņas dzīvi ar prieku. Un tāpēc viņa iegāja kristību ūdeņos.

Pēc tam viņa gremdējās mācībās un lūgšanā. Viņa gavēja un meklēja Svētā Gara ietekmi savā dzīvē. Rezultātā Dou liecība un ticība kļuva stiprāka un dziļāka. Galu galā viņa nolēma kalpot pilnlaika misijā Tam Kungam.

Pēc atgriešanās no misijas viņa satikās un tad apprecējās ar kādu bijušo misionāru — to pašu, kas pirms vairākiem gadiem viņu kristīja, — un vēlāk viņi tika saistīti Johannesburgas Dienvidāfrikas templī.

Daudzi gadi ir aizritējuši, kopš Dou Kāka pirmo reizi sajuta prieku par Jēzus Kristus evaņģēliju. Šajā laikā dzīve ne vienmēr viņai bijusi salda. Viņa ir saskārusies ar lielām bēdām un

vilšanos, tajā skaitā divu savu bērnu zaudēšanu, — šo notikumu izraisītās dziļās bēdas joprojām smagi nospiež viņas sirdi.

Taču viņa un viņas vīrs Antonijs ir centušies tuvināties viens otram un savam mīļotajam Debesu Tēvam, kuru viņi mīl no visas sirds.

Šodien, 30 gadus pēc savām kristībām, māsa Kāka nesen pabeidza vēl vienu pilnlaika misiju — šoreiz kalpojot līdzās savam vīram, kurš bija misijas prezidents Nigērijā.

Tie, kas pazīst māsu Kāku, saka, ka viņa kaut kādā ziņā ir īpaša. Viņa mirdz. Gandrīz neiespējami ir pavadīt ar viņu laiku, pašam nesajūtoties laimīgākam.

Viņas liecība ir skaidra. „Es zinu, ka Glābējs redz mani kā Savu meitu un draugu (skat. Mosijas 5:7; Etera 3:14),” viņa saka. „Un arī es mācos un cītīgi cenšos būt Viņa draugs — ne tikai ar to, ko es saku, bet arī ar to, ko daru.”

Mēs esam mācekļi

Māsas Kākas stāsts ir līdzīgs daudzu citu stāstiem. Viņai bija vēlēšanās uzzināt patiesību, viņa izdarīja visu nepieciešamo, lai iegūtu garīgo gaismu, viņa pauda milestību pret Dievu un saviem līdzcilvēkiem, un ceļā viņa pieredzēja grūtības un bēdas.

Taču, neskatoties uz pretestību un bēdām, viņa turpināja virzīties uz priekšu ticībā. Vienlīdz svarīgi ir arī tas, ka viņa saglabāja dzīvesprieku. Viņa atrada veidu ne tikai, kā izturēt dzīves grūtības, bet arī kā dzīvē plaukt par spīti tām!

Viņas stāsts ir līdzīgs jūsējam un manējam.

Reti kad mūsu ceļojums ir viegls vai bez pārbaudījumiem. Katram no mums ir savi sirdēsti, vilšanās un bēdas.

Mēs pat varam zaudēt drosmi un dažreiz justies satriekti.

Taču tie, kas dzīvo kā mācekļi, — kas paliek uzticīgi un turpina virzīties uz priekšu ticībā, kas uzticas Dievam un tur Viņa baušļus,¹ kas dzīvo saskaņā ar evaņģēliju dienu no dienas un stundu pēc stundas, kas kristīgi kalpo saviem apkārtējiem, veicot vienu labu darbu pēc otra, — ir tie, kuru mazajiem darbiem ir liela nozīme.

Tie, kuri ir nedaudz laipnāki, nedaudz piedodošāki un mazliet žēlsirdīgāki, ir tie žēlsirdīgie, kas saņems žēlastību.² Cilvēki, kas padara šo pasauli labāku, citu pēc cita veicot gādīgus un mīlošus darbus, un kas cenšas dzīvot svētītu, gandarījuma pilnu un miermīlīgu Jēzus Kristus mācekļa dzīvi, ir tie, kas galu galā atradīs prieku.

Viņi zinās, ka „Dieva mīlestība, kas izstaro cilvēku bērnu sirdīs, . . . ir pati kārojamākā no visām lietām . . . un pats lielākais prieks dvēselei”.³

ATSAUCES

1. Skat. Mosijas 4:6.
2. Skat. Mateja 5:7.
3. 1. Nefija 11:22–23.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Prezidents Uhtdorfs māca mums, ka iet pa mācekļības taku, ir grūti, taču tie, kas dzīvo kā „miermīlīg[i] Jēzus Kristus [mācekļi], ir tie, kas galu galā atradīs prieku”. Tāpat kā prezidents Uhtdorfs pastāsta par Dou, lai parādītu, kā patiesi Kristus mācekļi var rast mieru un prieku par spīti dzīves pārbaudījumiem, jūs varat dalīties kādā stāstā no savas dzīves par to, kāpēc jūs izvēlējāties sekot Kristum un kā Viņš ir stiprinājis jūs. Kad jūs vada Gars, dalīšanās personīgos stāstos var stiprināt tos, kurus mācāt.

JAUNIEŠI

Līksmojiet kā Jēzus Kristus mācekļi

Vai jums kādreiz ir bijusi slikta diena? Ko jūs darījāt, lai sevi uzmundrinātu? Prezidents Uhtdorfs zina, ka „mums katram ir savi sirdēsti, vilšanās un bēdas. Mēs pat varam zaudēt drosmi un dažreiz justies satriekti.”

Viņa risinājums ir dzīvot „mācekļa dzīvi” — „palikt uzticīgiem un turpināt virzīties uz priekšu ticībā”. Kad mēs virzāmies uz priekšu ticībā, mēs spējam uzticēties Dievam, turēt Viņa baušļus un kalpot citiem, un tajā visā sajūst prieku! Kā teica prezidents Uhtdorfs: „Tie, kas dzīvo kā mācekļi, . . . ir tie, kuru mazajiem darbiem ir liela nozīme.”

Jūs varat izveidot sarakstu, uzskaitot to, ko varat darīt, lai dzīvotu kā mācekļi. Piemēram, jūs varat uzrakstīt kādu kalpošanas ideju, tādu kā „Palīdzēt vecākam sagatavot vakariņas”, vai ideju baušļu ievērošanai, tādu kā „Lūgt, lai man būtu vairāk pacietības attiecībās ar saviem brāļiem un māsām”. Kad nākamreiz jutīsieties neapmierināti vai satriekti, izvelciet savu sarakstu, izvēlieties kādu ideju un pamēģiniet to īstenot!

BĒRNI

Laimīgie un bēdīgie brīži

Ir dienas un brīži, kad tu nejūties pavisam laimīgs. Un tas nav nekas neparasts. Jēzus tev var palīdzēt pārvarēt šādus brīžus.

Uzzīmē drūmu sejiņu. Kā Jēzus var tev palīdzēt, kad esi bēdīgs? Tagad uzzīmē smaidīgu sejiņu. Kā Jēzus var tev palīdzēt būt priecīgam?

Dzīvot, svēti ziedojoties Dievam

Lūdziet un studējiet šo materiālu, meklējot iedvesmu, kā ar to dalīties. Kā Palīdzības biedrības mērķa izpratne sagatavo Dieva meitas mūžīgās dzīves svētībām?

Ticība, ģimene, palīdzība

Elders D. Tods Kristofersons no Divpadsmit apustuļu kvoruma teica: „Ziedot nozīmē izvēlēties īpašam nolūkam vai iesvētīt kaut ko par svētu, veltītu svētiem mērķiem. Patiesi panākumi šajā dzīvē gūstami, ziedojot savu dzīvi — tas ir, savu laiku un izvēles — Dieva nolūkiem.”¹

Elders Nils A. Maksvels (1926–2004) no Divpadsmit apustuļu kvoruma teica: „Par ziedošanos mēs parasti domājam kā tikai par savas mantības atdošanu, kad ir saņemts dievišķs norādījums. Taču ziedošanās galējā izpausme ir sevis atdošana Dievam.”²

Kad mēs ziedosimies Dieva nolūkiem, mūsu ticība Jēzum Kristum un Viņa veiktajai Izpirkšanai palielināsies. Dzīvojot ar svētu ziedošanos Dievam, mēs tādējādi varam kļūt svēti.

Kerola M. Stīvensa, pirmā padomniece Palīdzības biedrības prezidijā,

dalījās eldera Roberta D. Heilza sniegtajā mācībā: „Kad mēs noslēdzam un turam derības, mēs iznākam ārā no pasaules un ieejam Dieva valstībā.”

Mēs kļūstam citādas. Mēs izskatāmies citādi, un mēs rīkojamies citādi. Tas, ko mēs klausāmies un lasām, un sakām, ir citāds, un tas, ko mēs ģērbjam, ir citāds, tāpēc ka mēs kļūstam par Dieva meitām, kas ir saistītas ar Viņu derībā.³

Ziedošanās ir derība, ko Dievs noslēdz „ar Israēla namu; pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta” (Jeremijas 31:33). Ar svētu ziedošanos piepildīta dzīve ir saskaņā ar Dieva radīto ieceri mums.

Papildu Svētie Raksti

1. tesalonīķiešiem 1:3; Mācības un Derību 105:5 reliefsociety.lds.org

ATSAUCES

1. D. Tods Kristofersons, „Pārdomas par svētu ziedošanos Dievam” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2010. g. nov., 16. lpp.
2. Neal A. Maxwell, „Consecrate Thy Performance”, *Liahona*, 2002. g. jūl., 39. lpp.
3. Kerola M. Stīvensa, „Būsim nomodā par saviem pienākumiem!” (Palīdzības biedrības vispārējā sanāksme), *Liahona*, 2012. g. nov., 115.–116. lpp.

Apdomājiet!

Kā savas dzīves ziedošana Tam Kungam palīdz mums vairāk līdzināties Viņam?